

"El diumenge sense el treball vol afirmar que la prioritat no és l'economia, sinó la humanitat"

Dij, 10/07/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Discurs del Papa Francesc durant la visita a Campobasso-Boiano. Trobada amb el món del treball i de la indústria. *Dissabte 5 de juliol de 2014*

Autoritats, estudiants, personal de la Universitat, Professors, germans i germanes del món del treball

Us agraeixo la vostra acollida. Us ho agraeixo sobretot per haver compartit amb mi la realitat que viviu, els fatics i les esperances. El Senyor Rector ha reprès l'expressió que jo vaig dir una vegada: que el nostre Déu és el Déu de les sorpreses. És veritat, cada dia ens en fa una, de sorpresa. És així, d'aquesta manera, el nostre Pare. Però ha dit una altra cosa sobre Déu, que recullo ara mateix: el Déu que trenca els esquemes. I si nosaltres no tenim els coratge de trencar els esquemes, mai no anirem endavant perquè el nostre Déu ens empeny a això: a ser creatius de cara al futur.

La meva visita a Molise comença en aquesta trobada amb el món del treball, però el lloc on ens trobem és a la Universitat. I això és significatiu: la Universitat expressa la importància de la recerca i de la formació també per respondre a les noves i complexes demandes que l'actual crisi econòmica ens proposa, en el pla local, nacional i internacional. Ho testimoniava fa una estona el jove agricultor tot escollint la llicenciatura en agronomia per a treballar la terra per 'vocació'. El fet que el pagès romangui a la terra no vol dir que hi estigui tancat, la seva tasca suposa un diàleg, un diàleg fecund, un diàleg creatiu. És el diàleg de l'home amb la seva terra que la fa florir, la fa esdevenir fecunda per a tots nosaltres. Això és l'important. Un bon recorregut formatiu no ofereix solucions fàcils, però ajuda a tenir un esguard més obert i més creatiu per a valorar millor els recursos del territori.

Estic plenament d'acord amb això que s'ha dit sobre el 'tenir cura' de la terra, perquè doni fruit sense ésser 'explotada'. Aquest és un dels més grans desafiaments de la nostra època: convertir-nos en un desenvolupament que sàpiga respectar la creació. Jo observo l'Amèrica -la meva pàtria, també-: tants boscos, espoliats, que esdevenen terra que no es pot cultivar, que no pot donar vida. Aquest és el nostre pecat: el d'explotar la terra i no deixar que ella ens doni el que té dintre, amb l'ajut del nostre cultiu.

Un altre desafiament ha emergit de la veu d'aquesta treballadora i mare valenta, que ha parlat també en nom de la seva família: el marit, el nen petit i el nadó. La seva és una crida pel treball i al mateix temps per la família. Gràcies per aquest testimoni! Efectivament es tracta de buscar la conciliació entre el temps de treball i el temps de la família. I us diré una cosa: quan vaig al confessional i confesso -ara no ho faig tant com ho feia a l'altra diòcesi-, quan ve una mare o un pare joves, els demano: "Quants infants tens?", i em respon. I després faig una altra pregunta, sempre: "Diga'm: hi jugues tu amb els teus fills?", la major part respon: "Com ho diu, això, mossèn?" "Sí, tu hi jugues? Perds temps amb els teus fills?". Estem perdent aquesta capacitat, aquesta saviesa de jugar amb els nostres fills. La

situació econòmica ens empeny a això, a perdre aquesta capacitat. Si us plau, perdeu el temps amb els vostres fills! Diumenge: ella (s'adreça a una treballadora) s'ha referit a aquest diumenge de família, a perdre el temps... Aquest és un punt 'crític', un punt que ens permet de discernir, de valorar la qualitat humana del sistema econòmic en què ens trobem. I dins d'aquest àmbit s'hi col·loca també la qüestió del diumenge que es treballa, que no interessa només als creients, sinó que interessa tothom, com elecció ètica. És aquest espai de la gratuïtat que estem perdent. La pregunta és: a què volem donar prioritat? El diumenge sense el treball –a excepció dels serveis necessaris- vol afirmar que la prioritat no és l'economia, sinó la humanitat, allò gratuït, les relacions no comercials, sinó familiars, amicals, per als creients les relacions prioritàries amb Déu i amb la comunitat. Potser ja ha arribat el moment de preguntar-nos si el fet de treballar en diumenge suposa una veritable llibertat. Perquè el Déu de les sorpreses i el Déu que trenca els esquemes sorprèn i trenca els esquemes perquè nosaltres esdevinguem més lliures: aquest és el Déu de la llibertat.

Benvolguts amics, avui voldria unir la meua veu a la de tants treballadors i emprenedors d'aquest territori en el fet que es pugui arribar també a un "pacte per al treball". He vist que a Molise s'està intentant de respondre al drama de l'atur unint les forces de manera constructiva. Tants llocs de treball podrien ser recuperats gràcies a una estratègia acordada amb les autoritats nacionals, un "pacte per al treball" que sàpiga acollir les oportunitats ofertes per les normatives nacionals i europees. Us encoratjo a tirar endavant en aquest camí, que pot portar bons fruits també en altres regions.

Voldria tornar sobre una paraula que tu (s'adreça a un treballador) has dit: dignitat. No tenir treball no vol dir només no tenir el necessari per a viure, no. Quan no podem menjar tots els dies: anem a Càritas, anem a aquella associació, anem al club, anem allà i ens donen de menjar. Però aquest no és el problema. El problema és no portar el pa a casa: això és el més greu, i això treu la dignitat! Aquesta situació treu la dignitat! I el problema més greu no és la fam –si bé el problema hi és-. El problema més greu és la dignitat. Per això hem de treballar i defensar la nostra dignitat, aquella que dóna el treball.

Finalment, vull dir-vos que m'ha impressionat el fet que m'hàgiu regalat un quadre que justament representa la "maternitat". Maternitat comporta treball, però el treball del part està orientat a la vida, és ple d'esperança. Per això no només us ho agraeixo per aquest oferiment, sinó que us ho agraeixo encara més pel testimoni que representa: el d'un treball ple d'esperança. Gràcies! I voldria afegir un fet històric, que em va passar. Quan jo era Provincial dels Jesuïtes, havia d'enviar un capellà a l'Antàrtida, a viure-hi 10 mesos de l'any. S'ho va pensar, i n'hi va anar un, el P. Bonaventura De Filippis. I, sapigüeu-ho, havia nascut a Campobasso, era d'aquí! Gràcies!

Traducció: Josep M. Alentà -Catalunya Religió